

sig derpaa igen mod Broderen og spurgte til Faderens Befindende.

»Fader har nu til Morgen været bevidstløs i et Par Timer. I det hele ligger han mest og døser.«

Per nikkede blot.

Nu kom et Bybud ud fra Stationsbygningen og nærmede sig ærefrygtsfuldt med Kasketten i Haanden. Per tilkastede Hotelkarlen et Krone-stykke og gav den anden de fornødne Ordre.

Imidlertid stod Eberhardt et Stykke borte og betragtede med et stjaalent Sideblik Pers Dragt. Særligt var det Hatten og de brede Fløjelsopslag paa Frakken, der var Genstand for hans Mønstring, og ved Synet af Gamasjerne fik hans Ansigt et næsten betuttet Udtryk. Da Per var færdig, og de tilsammen begav sig ind mod Byen, foreslog Eberhardt, at de skulde gaa bagom Byen — ad en Sti, der førte til Præstegaarden langs en Række øde Tømmergaarde.

Per protesterede.

»Den Vej er jo meget længere, — og jeg er træt nu. Jeg har rejst hele Natten,« sagde han.

Eberhardt vidste, at naar Per talte i den Tone, var der ingenting at stille op med ham.

»Naa ja — som du vil,« sagde han med den Stramning af den skægløse Mund, hvorved han undertrykte sine Følelser, naar hans Værdighed ikke tillod ham at underhandle. Tavse gik de